זרע קודש — מטות

וידבר משה אל ראשי המטות כו' איש כי ידוד נדר לה' כו' לאסור איסר על נפשו כו' להבין הענין שכתב כאן לומר מצוה זו אל ראשי המטות דהנה ענין הנדר הוא ענין צמצום שהאדם הנה עלה בלבו שלא יאכל או שלא יעשה דבר זה נמצא מצמצם א"ע מאותו דבר ואף שנודר לעשות או לאכול אותה דבר גם זה הוא צמצום שנפשו מצומצמת בחיוב זה ואין לה חירות והיתר כמקודם שהי' הברירה בידו לעשות או לאכול או לא ועתה נעשה אסור וקשור לדבר זה וז"ש לאסור איסור על נפשו שנפשו אסורה וקשורה כאסיר בבית האסורין כי אין הברירה בידה בענין דבר שנדרה ומצומצמת בענין זה והנה אף שצמצום הוא דין מ"מ זה הדין וצמצום הוא טובה וחסד גדול שהאדם הזה אסור וקשור נפשו שלא לצאת מגדר התוה"ק והיראה ולא לילך אחרי תאוות ופיתוי היצה"ר שכן דרכו של היצה"ר היום אומר עשה כך ולמחר כו' וגודר עצמו ונדר למשל שלא יאכל דבר זה וכדומה כדי שמזה ישבור תאוותיו ומקדש עצמו במותר לו כדי שלא יוכל הרע להתקרב אליו כלל עי"ז נמצא שהנדר טובה וחסד גדול להאדם ההוא וכן שורש ענין נדר בבחי' עליונות כתוב בס' שמרמז הנדר על מדת בינה שבה נש"ב ומרומז בתיבת נדר נו"ן דרוהנה מדה זו דינין מתערין מני' אך הדינים אלו בשרשם הם טובות גדולים מאוד כמ"ש בזוה"ק שערא דדיקנא קשישין אינון לאכפייא דינא שאותן הדינים והגבורות הקדושות שמירה גדולה שלא יוכל שום דבר רע ליגע ולהתקרב ח"ו בישראל ואותן הגבורות והדינים הם לנו טובות גדולות כמ"ש כי גבר עלינו חסדו כמ"ש במ"א וזהו ג"כ מ"ש ויקרב משה את משפטן נו"ן גדולה לרמז משפט נו"ן המשפטי' מנו"ן שערי בינה שדינים משפט מתערין מיני' אך זה המשפט טוב מאוד לנו ויש לנו עמידה וקיום ע"י משפט זה כנ"ל שזה הדין שומרינו שלא יוכל רע ואוה"ע לקרב אלינו כלל וכלל וזה המשפט הוא כמ"ש מלך במשפט יעמיד ארץ שיש לנו עמידה וקיום טוב במשפט זה כנ"ל נמצא שהדינים הנ"ל והצמצום שבמדת בינה טוב מאוד שמצמצם ית' טובתן שיהי' רק לישראל ולא לאוה"ע אדרבא עליהם יפול דינים גדולים דוגמת צמצום הנדר שהוא לטוב כנ"ל ולכן האב והבעל יכולין להפר נדרי אשתו כי בעל הוא בחי' חכמה בעלה דמטרונותא וכן ע"י פתח חרטה הוא בחי' נקודת פתח שמרמז על חכמה והנה מטה גי' דן ולכן אמר כאן בפ' נדרים אל ראשי המטות לרמוז על שורש הדינים הראש להם ומקורם כנ"ל ששם מרמז ענין נדרים בשורש הגבורות שטובים מאוד ושם מיתוק הדין שגי' מטה גם אותיות ראש מרמזים על ג"ר כידוע בס' וז"ש אל ראשי המטות באותיות ראש ששם שורש הגבורות ודין שגי' מטה שם מרמז ענין נדרים ועד"ז יובן מ"ש שרי האלפים והמאות למשה עבדיך נשא את ראש אנשי המלחמה אשר בידינו ולא נפקד ממנו איש שלפי פשוטו קשה וכי מי הותר להם לשאת ראשי ב"י שידוע בתורה שאסור לספור את בנ"י רק הפי' שזהו הי' ענין המלחמה ונצחון שלהם שהמשיכו על בנ"י מג"ר המרומזים באותיות ראש כנ"ל ומשם ירדו גבורות חזקים כמ"ש כי גבר עלינו חסדו שירדו חסדים עלינו ודינים וגבורות על האוה"ע והנה בכל מדה מג"ר הנ"ל הוא חסד אל כי הם חסדים גדולים כנ"ל וג"פ אל גי' מגן וזהו שאומרים מגן אברהם שאברהם מדת חסד מג"ר ג"פ אל שגי' מגן וזהו שנאמר ששלח משה אנשים לצבא כי צבא גי' ג"כ ג"פ אל להמשיך משם חסדים עלינו ודינים על אוה"ע כמ"ש ויצבאו על מדין וז"ש אנשי הצבא בזזו איש לו פי' בזזו הוא בז זו שהביזה שלהם הי' ע"י שהמשיכו מי"ג מדה"ר וז"ש עם זו

יצרת לי תהלתי יספרו עם זו שממשיכין מי"ג מדה"ר גי' זו וכן בזזו שלקחו והמשיכו מזו י"ג מדה"ר וז"ש עבדיך נשאו את ראשי אנשים כו' שע"י בחי' ראש שמרמז על ג"ר נשאו לשם את ראש האנשים שבידם והמשיכו להם משם השפעות ולכן לא נפקד ממנו איש שלא הי' בהם חסרון ולא נחסר להם דבר כי המשיכו ממקום עליון כנ"ל.

זה הדבר אשר צוה ה' כו'. כל הנביאים כו' מוסיף עליהם משה שנתנבא בזה הדבר הענין כי הנביאים לא הי' להם רק הענין מעשי המצות וכדומה שצוה ה' לעשות כן אבל כשנעשה המעשה יש כמה מעשים שאחד עשה אותם והם טובים גדולים מאוד ואחר עושה ג"כ כזה ממש ועכ"ז הוא מעשה שטות וע"ד שנים שצלו את פסחיהם כו' לזה משה נתנבא בזה הדבר שהי' מבין על כל דבר ודבר אם זה בעצמו שנעשה עתה הוא הדבר אשר צוה ה' ונעש' עתה רצונו ית' בעשי' זו או לא:

א"י ע"ד שפי' ואתחנן אל ה' בעת ההיא שגם בעת שלא יה" אור גדול וכדומה אוכל לאמר ולהתפלל לפי העת וז"ש כל הנביאים נתנבאו בכה שכה הוא לשון עתיד ולשון עבר כמו וכה תעשה להם לטהרם וכה תדבר וכה תברכו וכדומה תלוי בהזמן לפי הזמן בלתי זמן אחר אבל מוסיף עליהם משה לדייק תיבת עליהם שכל עניני נביאות שהתנבאו הנביאים מה שיהי' אח"כ וכדומה השפיע והמשיך מזה שבהוה תמיד כן אותו עת שהתנבא זה הנביא הן עת אחר הכל יהי' יכולין להתפלל ולהמשיך רחמים מאתו ית' בכל עת ע"ד הנ"ל ואתחנן כו' וז"ש שהתנבא בזה הדבר הוא לשון הוה תמיד ואמר אתה החילות להראות כו' שנראה החסדים בגלוי כי מי אל אשר יעשה כמעשיך חסדים וגם וכגבורותיך כשאתה עושה גבורות שבגלוי ג"כ הן הן גבורותיו כו' רק רצונינו שתראה אותנו בגלוי נפלאותיך:

נקום נקמת בנ"י מאת המדינים אחר תאסף אל עמך הפי' מדינים הוא מלשון דינים וצחות המדינים והמצירים את ישראל משרע"ה ינקום אף עתה כי התוה"ק הוא נצחיות וכמ"ש ית' נקום נקמת בנ"י מאת המדינים ומצירים אותם גם אחר שתאסף אל עמך גם אז תנקום נקמת בנ"י תמיד וכן כל הענין שכ' ואת פנחס בן אלעזר וכלי הקודש וחצוצרות התרועה בידו תרועה הוא מלשון תרועם בשבט ברזל וחצוצרות אלו הם תמיד ביד פנחס הוא אליהו שתמיד מנלה ומשבר לכל הקמים עלינו וממשיך עלינו תמיד כל טוב אנס"ו.

במדרש נקום נקמת בנ"י מאת המדינים ואחר כו' ישמח צדיק כי חזה נקם כו' שתי נקמות כו' הפי' שמטיל הדינים שעל ישראל על המדינים ע"ד ואתן אדם תחתיך והנה פי' אל נקמות ה' נקמה כפשוטו ברשעים ונקמה הב' שמטיב לישראל מאוד וזה נקמה בהם בהרשעים וז"ש שתי נקמות כו' כמו שהי' אז טוב לישראל שלקחו שלל רב כזה מהם מאת המדינים ונתקיימו שתי נקמות הנ"ל:

(לקוטים מפ' הנ"ל)נשמת משה נשארת בכלל ישראל כי היא הכללות שלהם ולכן לא ידע איש את קבורתו וז"ש נקום נקמת בני ישראל כו' אחר תאסף אל עמך גם אחר התכללותך והתאספותך לעמך:

החלצו מאתכם מה שיוצא מאתכם זרע לבטלה ח"ו תעשו תשובה עד שתגרמו שיהי' מזה אנשים לצבא לקדושה: